

verhaal 76

Vertel ons uw verhaal van de kerk.

Wat heeft de kerk voor mij betekend in 86 jaar.

Ik ben geboren in 1933, als 7de kind in ons gezin. Boerderij op Het Bildt, aan de zeedijk. Direct gedoopt in de gereformeerde kerk. Opgegroeid in de oorlog. Chr. Nat. School met 3 bekwame onderwijzers; ze vertellen uit de bijbel: prachtig. Voor uw beeldvorming: ik liep vanaf onze boerderij naar school, 5 kilometer heen en terug, broodtrommel op de rug.

Zondagse kerkgang: lopend (of schaatsend), 's middag voor kinderen naar 't Hemeltje. Versjes lezen, kerstfeest + 1 sinaasappel + boekje.

Na de oorlog, in '46 naar de Mulo in Franeker, op de oude fiets van zus. Eerste jaar in de kost bij oom en tante. Toen overleed mijn moeder aan eczeem. Eén keer op bezoek in het Diaconessenhuis geweest in Leeuwarden. Borduursel van de jurk weg. Oom en tante plus kroost emigreerden in 1949 naar California. Jaren contact gehouden. Ziek geweest van verwaarloosde griep, gekuurd, half jaar door zus C, verpleegster. Toch nog in de laatste klas gekomen en geslaagd met hoge cijfers. Dan vormingsklas in Leeuwarden.

Verder een half jaar stage en 3 jaar opleiding voor lerares N8 in Groninger huishoudschool. Dus reizen naar het internaat. Heit is in 1954 overleden, ik moest een voogd want ik was nog niet 21 jaar.

Na een half jaar examen; 1955 geslaagd! Ondertussen wel naar meisjesvereniging en catechisatie en belijdenis in St. Jacob. Zondags moet de hele club van het internaat (40 meisjes) in optocht in de gereserveerde bank.

Na diplomering een baan zoeken. Het werd Leeuwarden, oude "Marijkeschool". Leuk, 24 kinderen in de klas, na 50 jaar nog contact. Op de leraressenclub hadden we volleybal van de gymleraar, die meeding om koffie.

Toen ik zelf een kamer kreeg, mijn eerste, fietste hij met mij mee en niet met mijn vriendin.

Verkering.

Na verloop van 2 jaar zijn we getrouwd in het Stadshouderlijk Hof. Erehaag van leerlingen, met knotsen en stampers en pollepels. Daarna kerkelijk getrouwd in de "Pelikaankerk" met ds. Pleyasant, een grote monumentale kerk met een mooie trouwbijbel, die we later versleten hebben. Ik weet van de preek dat hij zei: "Met 't eten zal het wel goed komen".

Thuis in de Vondelstraat hadden we een nieuwe woning in de vrije sector op eigen kosten gebouwd. Ik moest ophouden met mijn baan als kooklerares, als je trouwde was je niet meer nodig, dat besliste de minister. Hoe anders is het nu?!

Het duurde niet lang voor m'n man voor een of andere commissie werd gevraagd. Later werd ik zijn assistent, vrouwen in de kerk? Nee toen niet, maar voor sommige dingen wel.

Toen kwamen er kinderen: eerst 2 meisjes, later de grootste verrassing van mijn leven, na een vlotte geboorte. Dokter zei: "Dit is een meisje, maar er komt nog één". Ik dacht: weer een meisje, dat zijn dus 4, net als Juliana maar na 10 minuten kwam er een stevige jongen, in 30 min. was het klaar. Je had het gezicht van mijn man moeten zien. Gezond en wel, 2 gezonde kinderen. 12 pond is 5 + 7.

Wat een weelde en drukte. Toen hebben we gedankt. Al onze kinderen zijn gedoopt in de Pelikaankerk, hoedje op, mantelpakje aan. Om beurten naar de kerk, 2 diensten. Toen voelde ik me eenzaam in de volle kerk, kindernevendienst was er nog niet, dat kwam later. Als ik later met m'n driejarige dochter langs de kerk fietste, piepte zij: "Wil niet naar de kindertjes". Allemaal naar de "School met de bijbel". Veel meegemaakt, mijn man vaak ouderling, dus veel alleen 's avonds. Het huis in de Vondelstraat werd te klein, verhuizen bij woningnood, in't Aldlân. Mijn man was leraar CHBS, die werd almaar groter, altijd alleen op het veld vanwege gym.

Veel meningsverschillen op zo'n grote school, 7 collega's gymnastiek. Opgroeiende kinderen, allemaal HBS bij pa. Na verloop ook een nieuwe kerk in het Aldlân: de Oase. Nieuwe mensen begroeten, in commissies bezig. Wandkleed knopen in de koffie uurtjes. Ds. C.W. de Vries uit Eindhoven, waar al drie kerken bij elkaar waren in Huizum. Drie kerken, waarvan wij de modernste

waren. Later al "kind aan het avondmaal". Sport had ook een plaats, Ds. kwam aan Tjeerd vragen: "Waar kunnen we schaatsen?" Samen vaak tochten gemaakt, mooie tijd.

In 1959 kon mijn man met vervroegd pensioen, hij was klaar, wou graag een grotere tuin, altijd volkstuin gehad. Een mooi geschreven afscheid van Ds. We hielden niet zo van die grote stad, met vierbaanswegen.

Zoeken naar een andere woning, 't werd Oldeholtspade, andere omgeving, oude bomen, fietsomgeving, prachtig huis, 2000m2 grond. Zoeken naar een andere kerk, want zonder kun je niet: Gereformeerde kerk in Wollega, heel ouderwets. Alles went, je paste je aan. Later gevraagd voor ouderling of commissies. Later fusies met Hervormde kerk: PKN.

Altijd lid van de NCVB, of Passage, positief. Nu alles opgeheven, geen nieuw bestuur te vinden, allemaal 80jarigen. Mijn man overleed in 2009, mooie uitvaart, maar veel eenzaamheid. De kinderen zijn volwassen, gestudeerd allemaal in Arnhem en Amsterdam, eigen mening en getrouwd, wonen elders, maar zonder kerk, zoeken eigen weg, passen goed op mij. Alles verandert, niets blijft gelijk. Vaste gewoonten verdwijnen. Ik heb 4x een TIA gehad, daarna auto weggedaan, nu fietsen.

Al mijn familieleden zijn overleden, kerk begrafenissen!

Hoeveel heb ik al bijgewoond, vrienden vallen weg.

Alles verandert, maar God blijft dezelfde!

Jezus op Uw woord vestig ik mijn hoop.

U leeft en U verhoort mijn bede tot U.

Houd altijd dat visioen voor ogen.

Vergeten bloemen in de kerk. Geprobeerd, niet toegestaan maar later wel. Ik was als eerste in de kerk bloemenschikster in de Oase. Nu ervaren mensen het heel bekwaam en toepasselijk bij de tekst. Bloemen horen erbij.

Sinds ik hier ouderling was, heb ik ook een club van mensen met beperking opgestart en tot mijn 80ste jaar geleidt, 20 jaar achter elkaar. Tineke zet het voort. Nu ben ik nog erevoorzitter. Ook twee keer per jaar speciale dienst voor deze mensen, met toneel van ouderlingen, Zacheüs genaamd.